

Čtrnáct

Pátek

Tobias pořád ještě nebyl ve škole. To mi říká Mina, když ji další den odpoledne navštívím v *crèche*.

„Je nemocný?“ zeptám se. „Nebo je pryč? Ví to někdo?“

Ona neví nic, jen to, že nebyl ve škole, což by mohlo znamenat, že má kašel nebo že se začal skrývat, nebo by to mohlo znamenat, že je mrtvý. *Mohlo by to znamenat, že už je mrtvá i Mirjam.* Po včerejším odpoledni u paní Janssenové jsem měla tak dobrý pocit. Ale teď jsem celé dopoledne chodila od jednoho zubaře k druhému ve snaze najít Tobiase nebo jeho otce a neměla jsem štěstí. Jak dlouho budu ještě po Mirjam pátrat? Už je pryč čtyři dny. Čím víc času uplyne, o to bude jakákoli stopa, kterou po sobě zanechala, studenější. Za jak dlouho vychladne natolik, až si budu muset připustit, že Mirjam je buď po smrti, nebo zapadla tak hluboko do podsvětí, že už ji nikdy neuvidíme? Ještě ne. Tak daleko jsem ještě nedospěla. Ale kdy? Dokážu ten okamžik vůbec poznat, až nastane? Dokážu to nechat být?

Není mrtvá, řeknu si.

Když jsem v *crèche* jen pár minut, zavolá Judith, aby s Minou probírala pracovní záležitosti.

„Nastřádala jsem si kilo náhražkové kávy,“ řekne Mina Judith do telefonu. „Říkala jsem si, že bych uspořádala menší večírek, jestli víš o kamarádech, co by měli dnes večer čas.“

„Všichni, koho znám, mají poslední dobou chuť spíš na čaj,“ slyším Judith z druhého konce linky. „O kávu nikdo nestojí.“

Telefonní kód už mi Mina vysvětlila. Čaj jsou děti se světlou pletí, které vypadají víc jako děti holandského původu, a *káva* jsou ty s tmavšími rysy. Rodiny chtějí světlolasá nemluvnata, jejichž přítomnost se dá snadněji vysvětlit.

Měla bych jít, naznačím jí nakonec rty. Mám čas navštívit ještě jednoho zubaře.

Mina zakryje mluvítko dlaní. „Judith mi říká, že je dnes setkání u Lea. Chce, abych tě pozvala.“

„Rozmyslím si to,“ řeknu. A to také udělám. Už si to rozmyslím delší dobu. Víím, že potřebují moji pomoc, ale nejdřív musím najít Mirjam.

„Kéž bych mohla jít i já. Šla bych, kdybych byla starší,“ podotkne Mina.

„Možná.“

„Říká, že možná,“ odpoví Mina Judith. „Já vím, já vím, ale nic jiného mi nesdělí.“ Umím si představit, co si Judith na druhém konci linky myslí: že ona s Minou jsou židovky s židovskými jmény a Davidovými hvězdami našitými na šatech, a že i přesto každý den riskují životy. Já jsem